

Die dag

Zal er die dag nog meer zijn dan plafond? Dan witte platen in een frame en duizend ronde gaten? Gezichten? Stemmen? Gepiep van apparaten? Zal ik praten? Willen praten? Zal ik weten? Wat?

Fragmenten. Oude beelden. Wie heeft ze zo gesneden? Bekijk ik wat ik wens of wat ik vrees? Waar ben ik al die tijd geweest? En wat gedaan? Gelaten? Waarom? Waarheen op pad? Mijn lijf haalt moeizaam adem. Is dit mijn lijf? Iemand komt. Lijkt weer te gaan. De deur valt dicht. Klinkt na. Ik moet niet willen iets te willen. Niet vechten. Laten... Zijn... Ben jij er? Ik heb gehoopt dat ik je kende. Verlangd. Zo heftig en zo vaak. Dat jij. Dat ik. Dat wij.

Het is koud (vermoed ik). Het zal nog kouder worden (ben ik bang). Stiller. Alleen-er. Ik had gelukkig willen gaan. Zonder gemis. Ach kind in mij! Dag in dag uit gebleven. Was jij ooit meer dan mijn verlangen? Is iemand meer dan dat? Was het genoeg wat wij? Dat wij? Kan het genoeg zijn in dit leven?

Nog even en ik zal je niet meer spreken. Niet strelen. Niet meer weten. Wat is er dan verdwenen? Het schuren dat ik was. De bedding, de rivier. De stroom die in het landschap snijdt en niet zichzelf kan tegenkomen.

De aarde slipt geruisloos dicht. Misschien zal iemand zeggen ooit: Hier stroomde lang geleden een rivier. Wat zou ik dat dan graag beemen. Met hart en ziel. Hier stroomde ik voorbij. En wij, mijn lief. En wij.

Okke Wisse

Okke Wisse is algemeen geestelijk verzorger in de Van der Hoeven Kliniek te Utrecht; okkewisse@hotmail.com